

În cinstea celei care a plecat

Ion Minulescu

Azi-noapte a plouat ca de-obicei,
Că Dumnezeu face ce vrea...
O noapte plouă-n cinstea mea...
O noapte plouă-n cinstea ei...

Azi-noapte, însă, a plouat
În cinstea celei care-a plecat!

A plecat?...
Cine-a plecat?
N-am plecat nici eu, nici ea -
A plecat altcineva!...

Dar cine-a fost nu știm nici noi!...
Știm doar c-am găzduit-o amândoi
Și-am găzduit-o fiindcă ne-a plăcut.
Pesemne Dumnezeu așa a vrut!...
Că șase săptămâni în șir,
Din ziua când ne-am întâlnit,
O clipă nu ne-am despărțit...
Și le-am trăit la fel tustrei.
Sorbind doar din parfumul ei -
Parfum de trandafir!...

A stat cu noi,
Și-am stat cu ea,
Ca doi pantofi pe-o Buhar?,
Ca două mâini într-un manșon.
Ca două flori de crin pe un blazon!...
Și totdeauna-am fost așa -
Ea tot cu noi,
Noi tot cu ea...
Și totdeauna-am fost la fel -
Un trio de violoncel.
Cu care ea ne sincopa,
Ne-ndepărta,
Ne-apropia
Și, mâină-n mâină cu-amândoi,
Se destrăma
Și se-ntregea
Cu fiecare dintre noi!...
Și totuși...
Iat-o c-a plecat!...

De ce-a plecat?...
Nici Dumnezeu nu știe!...
Știm doar atât -
Că n-are să mai vie
Chiar dac-ar fi s-o-ntoarcem iar din drum!...

Și norii plini și grei de-o ploaie nouă
Au hotărât solemn să nu mai plouă
În cinstea nimănui de-acum!...